

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Rome roert zich

„PARIS VAUT BIEN UNE MESSE.”
Wie kent niet dit woord van Hendrik IV: Parijs is wel een mis waard?

Het spreekt van groote karakterloosheid. Om een doel te bereiken, offert men zijn beginsel op.

Helaas, er zijn velen, die zich aan deze fout vergrijpen. Maar erger is, dat de Katholieke Kerk zich zoo vaak in deze richting doet gelden. Nog onlangs hoorden we, hoe aan verschillende protestanten werd aangeraden door Roomsche priesters, om uiterlijk te blijven wie ze waren, als ze maar eenmaal per jaar ter mis gingen. Daarmee hadden ze dan innerlijk voor de kerk gekozen en zouden er eeuwig de vruchten van genieten.

Nu weer heeft de Katholieke geestelijkheid openlijk den wensch uitgesproken, dat Prinses Astrid vóór haar huwelijk tot het katholieke geloof zou overgaan. En waar dit niet is geschied, schreven de bladen telkens, dat dit toch de verwachting is der kerk. Is dit niet een zich roeren van Rome, dat niet verenigbaar is met een gewetensvraag voor God?

Prinses Erna van Battenberg ging dadelijk over tot het katholieke geloof, toen zij met Koning Alfons van Spanje huwde. Maar moet het Prinses Astrid kwalijk genomen worden, als zij dit voorbeeld niet volgt? In hoever zij goed deed, als Protestantsche een Katholiek te huwen, willen we hier in het midden laten, daar de Schrift over een heel ander ongelijk juk spreekt: geloovig of ongeloovig, en wij niet weten tot welke categorie beiden of een van beiden behooren. Maar nu zij eenmaal dezen stap deed, moet men toch niet tot een anderen godsdienst willen overhalen. Laat men dan zijn kracht zoeken in overtuigen.

Het is waar, wat dezer dagen werd getuigd, dat als teeken des tijds de toenemende eenheid in het Katholicisme kan worden aange- teekend. Maar alle toenemende eenheid is nog geen groeiende. Er is ook een gemaakte eenheid, een eenheid van het kerkhof.

Men gedenke toch aan Luthers woord, dat het zaak is, om niets tegen het geweten te doen. Hoe velen worden overgehaald, afgetrokken, misleid, in plaats van waarlijk overtuigd. Overtuiging is een zaak des harten. En met het hart gelooft men.

God geve, dat niemand zich late meeslepen of late beïnvloeden, ook niet door bedreiging, maar dat ieder met zijn geweten voor God kome om te vragen naar hetgeen Hij wil, zijn geweten latende belichten door het heldere, onbedriegelijke schijnsel van Gods Woord!

IN DEN GREEP VAN MAMMON

DOOR L. PENNING

8) AN HET WITTE HEK ONTMOETTE WAILING den ouden Randijk met Nellie, terwijl Alberdien in de deur stond, om te zien, hoe het ging met de wandeling.

„Zoo, oude heer,” zei Wailing, die gaarne een praatje maakte, „hoe gaat het?”

„Oud geworden, buurman.”

„Och, kom! U teekent er nog wel een jaartje bij.”

De grijsaard keek Wailing een oogenblik aan met een doordringenden blik. Toen zeide hij: „De mensch gaat naar zijn eeuwig huis; de een vroeger, de ander later, maar dat is toch het slot voor deze aarde.”

Hij vreesde, dat Wailing een afgodendienaar was; daarom zei hij dat zóó. En nooit had het helderder voor zijn geest gestaan, dat de mensch God dient of de stomme afgoden in duizenderlei vorm, dan thans, nu hij zelf den grafkuil zoo dicht was genaderd.

„Houd u maar taai!” riep Wailing, want hij had haast, en de oude boer deed voor den laatsten keer zijn wandeling naar de hofstede, waaraan hem zooveel herinneringen van lief en leed, van licht en schaduw, nood en zorg en heerlijke gebedsuitredingen verbonden. Had hij deze hofstede een naam willen geven, dan zou het „Rehobóth” zijn geweest, want de Heere had er hem ruimte gegeven, meer dan eens.

De wandeling was niet zoo ver; voor een gewonen voetganger tien minuten; langer niet. En de dag was helder en niet te warm, met een frissche bries, die den grijsaard ten goede kwam, want het werd tobben met de borst.

„Even rusten, m'n kind!”

Het was noodig, om weer op adem te komen. Een eende-moeder zwom met haar kuikens in de sloot, en in het polderland stapte een ooievaar heel deftig langs de greppels, om buit te zoeken voor zijn jongen. Hij sloeg de vleugels uit en scheerde laag langs den grond, om op een volgende weide de jacht voort te zetten.

Grootvader en Nellie zetten den tocht weer voort. Hij leunde sterk op den arm van het meisje, en met de andere hand leunde hij op zijn stok, maar de afstand, dien hij nu aflegde, was nog korter dan zoeven, toen hij al weer sprak van rusten.

„Goed,” grootvader,” zei Nellie, „we hebben den tijd, hoor!”

Zoo wachtte hij dan, leunend op zijn stok, en die rust deed hem goed. Hij haalde weer kalmer adem.

„Wie komt daar aan?” vroeg zij.

„Otto, de zoon van Noordanus, grootvader!” antwoordde het meisje, die Otto al lang had gezien.

„Och, ja,” zei hij, „nu herken ik hem ook.”

Er kwam een schalksche glimlach om zijn lippen, want hij hield van scherts.

„Een knappe jongen, Nellie — vind je ook niet?”

Zij kreeg er een kleur van, maar ze was bij de hand evenals haar moeder. Als grootvader het zei, dan zou 't wel zoo zijn, meende ze.

Ze bevonden zich vlak voor een ouderwetsch heerenhuis, waar vier dames woonden, die door de spraakmakende gemeente Pipi, Mimi, Nini en Trini werden genoemd. Er was geen twijfel aan, dat zij schatrijk waren, en dat ze elk jaar hoopen gelds overhielden. Ze hielden zich voor rechtzinnig, maar toen een keer een predikant hun verzekerde, dat ze slechts rentmeesteressen waren van haar geld: niet maar tegenover God, doch ook tegenover de menschen, hadden zij er vreemd van opgekeken en het onder elkander een nieuwe leer genoemd, waarvoor zij den neus optrokken.

Ze dienden de afgoden met een ijverig hart. Ze hielden twee meiden, en als de groote schoonmaak drie maanden duurde, dan was 't kort. Ze boenden en veegden en poetsten van des Maandags morgens tot den Zaterdagavond; dit werk hadden ze reeds meer dan een halve eeuw gedaan, en nu waren ze oud.

Maar zij staakten daarom dezen arbeid niet. Alles blonk als een spiegel, en terwijl haar eigen zieleven was gestikt in het stof, zouden zij den strijd tegen het stof voortzetten, totdat zij zouden worden neergelegd in een planken kist.

Otto bleef staan, toen hij den ouden Randijk en Nellie ontmoette.

„Dag, Oom Jan,” zei Otto, eerbiedig de pet afzettend, „dag, Nellie.”

En met zijn vlug begrip den toestand vattend, stelde hij aanstonds voor, om Oom Jan te steunen: Nellie rechts en hij links.

„'t Is maar een klein rukkie meer,” zeide hij be- moedigend, en met hun gedrieën werd toen de tocht voortgezet.

Het was een treffend gezicht op dezen klaren zomerdag: de knikkende ouderdom, omringd door de bloeiende jonkheid. Oom Jan had die jonkheid ook